

Arrest

nr. 207 603 van 9 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 mei 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 maart 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van 26 maart 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 juni 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 5 augustus 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, maar op 18 december 2017, bij arrest nr. 196 803, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing. Op

10 januari 2018 wordt de aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard, maar op 7 maart 2018 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.2 Op 26 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 11 juni 2014 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 10 april 2018 aan de verzoekende partijen ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.06.2014 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

M(...) M(...) L(...), P(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

+ partner: N(...) T(...), T(...) (R.R.: (...))

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel Ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor M(...) M(...) L(...) P(...), die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 23.03.2018 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker zou zich zo goed mogelijk trachten te integreren en al zeer goed Frans spreken). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht In twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven. (...)"

1.3 Op 26 maart 2018 neemt de gemachtigde eveneens ten aanzien van elke verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, die op 10 april 2018 aan de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij ter kennis werden gebracht en telkens luiden als volgt:

“(…) Il est enjoint à (…):

Nationalité/nationaliteit : Congo (Rép, Dém.) / Congo (Dem. Rep.)

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf [s'il/elle] possède les documents requis pour s'y rendre,

dans les 0 jours (immédiatement) de la notification de décision

MOTIF DE LA DECISION :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, (établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : l'intéressé[e] n'est pas en possession d'un passeport valable ou d'un VISA valable.

En application de l'article 74/14, §3 de la loi du 15 décembre 1980, le délai pour quitter le territoire est diminué à [0] jour car :

4° le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement : l'intéressé[e] n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire d.d. 18.06.2015, notifié le 23.06.2015. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 7 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2007), en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”. Tevens verwijzen zij naar het rechtszekerheidsbeginsel en naar het gelijkheidsbeginsel.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 11.06.2014 artikel 9 ter, ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen: (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als ongegrond kan worden beschouwd. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

III.I. Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

a) Schending van beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de aandoeningen van verzoekers en geen rekening heeft gehouden met alle stukken en elementen.

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoekers en dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

In de ongegrondheidsbeslissing van verwerende partij motiveert men:

"er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken."

Verzoekers hebben, via hun raadsman, op 28.12.2017 per fax een geactualiseerd verzoekschrift ingediend samen met bijkomende documenten.

Deze documenten werden niet enkel bij het beroepsverzoekschrift gevoegd, maar werden op voorhand reeds overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken. Dit faxbericht werd nl. enkel ter mededeling gevoegd aan het beroepsverzoekschrift.

Dat dit absoluut een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Intussen is de aanvraag van verzoekers reeds 2x vernietigd dan wel ingetrokken, doch is verzoeker nog nooit persoonlijk onderzocht.

Een persoonlijk onderzoek dringt zich nochtans op nu er al 2 maal terecht een beroep werd ingediend.

Rechtspraak:

Er is enkel geen bijkomend medisch onderzoek (persoonlijk onderzoek van de verzoekers vb.) nodig voor zover de medische toestand van betrokkene duidelijk uit het medische dossier volgt: arrest RvV 52.058, 30.11.2010.

De nalatigheid om op die manier aanvullende informatie te verzamelen vooraleer advies te geven, is niet alleen in strijd met de motiverings-en zorgvuldigheidsplicht maar ook met art. 3.

Zie ter illustratie:

- Arrest RvV nr.1765, 17 september 2007 en RvS 206.947, 26 augustus 2010: in geval van tegenstrijdig advies, moet dit voldoende gemotiveerd worden door de adviserend arts

- Arrest RvV nr.84.293, 6 juli 2012: aan de motiveringsplicht is niet voldaan als de verzoekers niet onderzocht werd door de raadsgeneesheer, als deze geen (schriftelijk) contact nam met de eigen geneesheer van de verzoekers, of als de raadsgeneesheer geen algemene informatie zou verzameld hebben noch een bijzondere expertise zou bezitten aangaande het specifieke item

Het betreft hier niet louter nalatigheid gezien men zelf refereert naar stukken maar er bewust en volledig ten onrechte, geen rekening mee houdt.

Zij stellen dat er geen rekening kan gehouden worden met de attesten die werden overgemaakt tijdens de beroepsprocedure omdat deze "zagezegd" niet werden overgemaakt aan Dienst

Vreemdelingenzaken. Niet alleen neemt laatstgenoemde kennis van alle documenten waarvan gebruik wordt gemaakt in de beroepsprocedure maar tevens werden deze documenten reeds voorafgaandelijk aan hen overgemaakt en dit op 28.12.2017.

Bovendien werd op 28.12.2017 een geactualiseerd verzoekschrift ingediend samen met nieuwe medische attesten. In het licht van het nemen van een zorgvuldige beslissing, dient de arts-attaché over te gaan tot het zorgvuldig vergaren van alle nuttige informatie alvorens over te gaan tot het advies. Dat men dit geenszins heeft gedaan, noch verzoekers onderzocht, noch rekening heeft gehouden met de aangehaalde elementen en stukken noch informatie opgevraagd bij de raadsman van verzoekers.

Een persoonlijk onderzoek dringt zich nochtans op.

Ook werd de beslissing op 06.03.2018 ingetrokken en op 26.03.2018 werd er een nieuwe (negatieve) beslissing genomen en dit na amper 20 dagen, zonder enige rekening te houden met de stukken en elementen die gevoegd werden.

Hier kan onmogelijk zorgvuldig onderzoek aan voorafgegaan zijn.

Schending van de redelijke termijn

Ondertussen is er al zeer veel tijd verstreken en werd de aanvraag, die dateert van 11.06.2014, bijna 4 jaar geleden dus, nog steeds niet grondig beoordeeld en diende ook uw Raad reeds eerder tussen te komen. Zo diende de beslissing te worden vernietigd en ingetrokken.

Dit getuigt al helemaal niet van zorgvuldig bestuur.

Gelet op deze gang van zaken waarbij men beslist tot ongegrondheid zonder onderzoek, zonder rekening te houden met de stukken en toelichting, en verzoekende partij andermaal noopt tot een procedure, is het niet ernstig dat verwerende partij dergelijke beslissing neemt. Men dient toch minstens de intentie te hebben om een correct en actueel inzicht te hebben en/of:

- *Rekening te houden met de gevoegde actualisatie en nieuwe medische documenten De arts-adviseur te verzoeken om verzoekers te onderwerpen aan een persoonlijk medisch onderzoek, en/ofwel*
- *Contact te nemen, voorafgaandelijk, met de behandelende geneesheer*

Het is onzorgvuldig om te stellen dat zijn algemene toestand stabiel genoeg is als de arts- attaché hem in al die tijd niet onderzocht heeft, recente stukken en toelichting negeert noch bijkomende informatie heeft opgevraagd voor het nemen van zijn advies. Dat er op geen enkele manier gestreefd wordt naar een correct en actueel inzicht/advies.

Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekers, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekers niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

De beslissing concludeert dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en evenmin is er een reëel risico op een in de zin van art. 3 EVRM onmenselijke of vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar Congo omdat zijn zicht reeds onherstelbaar is. Verzoeker is reeds blind. De aandoeningen aan zijn ogen zijn wel degelijk levensbedreigend. Hierdoor daalt de levenskwaliteit van verzoeker. Stellen dat hij toch zou kunnen terugkeren is dan ook onmenselijk en dit brengt wel degelijk een onmenselijke behandeling met zich mee.

De arts-attaché schrijft dat er zowel privé- als openbare systemen zijn in het land van herkomst. Ook haalt de arts-attaché zijn informatie uit de MEDCOI die de beschikbaarheid bespreekt van de medische behandeling “gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling”.

Dit wordt echter niet voldoende onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ook meerdere malen de plicht gehad de te beperkende interpretatie van art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet te veroordelen in het licht van de interpretatie van art. 3 EVRM.

Het arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekers niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekers een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft meerdere malen de gelegenheid gehad de te beperkende interpretatie van art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet te veroordelen in het licht van de interpretatie van art. 3 EVRM.

De Raad vertaalde echter een overweging van het EHRM als volgt:

“De principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost.”

Hieruit werd afgeleid door de Raad dat het geenszins uitgesloten is “dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van art. 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst.”

Het is dus niet zo dat de aandoening of ziekte, die uiteraard ernstig moet zijn, ook levensbedreigend zou moeten zijn.

Het is dus van belang vast te stellen of het al dan niet gaat om een ernstige ziekte of aandoening - en deze ziekte of aandoening kan louter fysisch doch ook mentaal van aard zijn - maar ook dat de

beschikbaarheid der zorgen en medicatie en de toegankelijkheid ervan in het thuisland, waarschijnlijk, al of niet voorhanden zijn.

III.2. Aangaande de toestand in het land van herkomst

Verzoeker is een vreemdeling die aan een ernstige aandoening lijdt en niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

In het advies van de arts-attaché , gevoegd bij de beslissing, is de toestand in het land van herkomst van verzoekers niet onderzocht.

Verwerende partij faalt erin om dit te grondig onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie en dus ook de toegankelijkheid voor verzoekers in het land van herkomst niet onderzoekt.

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder grondig en afdoend onderzoek dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift!

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende -partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Ook in het arrest d.d. 08.03.2016 nr. 163 671 sprak uw Raad zich er over uit:

“In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt, wat dit betreft, weliswaar dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”, doch uit het medisch advies blijkt enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststelling die de arts-adviseur deed, betreft de

bevinding dat niet blijkt dat de tuberculose van de klieren(hals) een directe bedreiging voor het leven van de verzoekers inhoudt, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte.

De voormelde bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de verzoekers uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de overweging van de arts-adviseur dat "(n)u in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekers niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, (...) bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld (kan) worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft". Aldus verbindt de arts-adviseur de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en, aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling. De bestreden beslissing, die volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, steunt bijgevolg op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aldus werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Zie ook arrest nr. 174 633 d.d. 14.09.2016:

"Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij of eventuele alternatieven beschikbaar zijn in Nepal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten."

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het -proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekers werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert afdoende te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die zij aanhalen en voegen in hun verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.”

3.1.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van het koninklijk besluit van 7 mei 2007 en van het gelijkheidsbeginsel stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen hierop in de uiteenzetting van hun middel in het geheel niet ingaan. Daar waar zij een schending van het rechtszekerheidsbeginsel aanhalen, beperken zij zich tot een theoretische uiteenzetting. In deze mate is het eerste middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad wijst er vervolgens op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het

afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing (en van het medisch advies) op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maken zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partijen blijkt dat zij de eerste bestreden beslissing (en het medisch advies) ook inhoudelijk bekritiseren, zodat het eerste middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of er sprake is van een afdoende motivering), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren en dat luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

*gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)"*

In casu verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond, aangezien het aangehaalde medisch probleem van de eerste verzoekende partij niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Hierbij wordt verwezen naar een medisch advies dat de ambtenaar-geneesheer op 23 maart 2018 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van de eerste verzoekende partij. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:

"(...) NAAM: M(...) M(...) L(...), P(...) (R.R.: (...))

Mannelijk

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door Mr. M(...) M(...) L(...) P(...) in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.06.2014.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- *SMG d.d. 04/06/2014 van Dr. G. D(...) (oftalmoloog): diagnose van ernstig bilateraal glaucoom in 11/2013 tijdens 1ste raadpleging, 2de raadpleging in 05/2014 toont progressie van de pathologie naar een terminaal stadium - medicatie: Timoglaucan oogdruppels sinds 11/2013 en infiltratie voorgesteld voor juli 2014*
- *Medisch rapport d.d. 28/05/2014 van Dr. G(...) D(...): ernstige bilaterale opticus neuropathie t.g.v., glaucoom met terminale bilaterale excavatie van de Nn. Optici, de beste gecorrigeerde gezichtsscherpte is verloren - stabilisering met Timoglaucan oogdruppels in afwachting van Infiltratiechirurgie*
- *Afspraak voor oogheekundige ingreep op 26/06/2014*
- *SMG d.d. 29/11/2017 van Dr. G. D(...): terminaal glaucoom linker oog na infiltratiechirurgie in juni 2014 - medicatie: Timoglaucan oogdruppels rechter oog, halfjaarlijkse opvolging nodig*
- *Consultatieverslag d.d. 29/11/2017 van Dr. G. D(...) van de raadpleging op 12/07/2017: geen maculopathie, retina in orde, boogvorming gezichtsvelddeficit van 5° centraal (handschoenvormig deficit) en cataract, verder Timoglaucan in rechter oog*

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 71-jarige man die sinds 2013 gediagnosticeerd werd met ernstig bilateraal glaucoom (verhoogde druk in beide oogbollen) met aantasting van de oogzenuw.

Het linker oog werd in juni 2014 behandeld met Infiltratiechirurgie en is quasi blind.

Het rechter oog wordt behandeld met oogboldruk verlagende oogdruppels en er is sprake van cataract dat nog niet chirurgisch behandeld moet worden.

Huidige medicatie:

- *Dorzolamide+timolol (Timoglaucan) oogdruppels, een combinatie van een koolzuuranhydrase-inhibitor met een bèta-blokker*

Glaucoom, cataract en slechthziendheid vormen geen medische tegenindicatie om te reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:
- Aanvraag Medcoi van 13/06/2017 met het unieke referentienummer BMA (...)*

2. *Overzicht van beschikbare medicatie voor betrokkene in Congo DR volgens recente MedCOI-dossiers*

3.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een huisarts/generalist en bij een oftalmoloog beschikbaar is in Congo DR.

De samenstellende moleculen van Timoglacon, Dorzolamide en Timolol zijn als oogdruppels beschikbaar in Congo DR.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Congo (DR) wordt georganiseerd op drie niveaus: het centraal niveau, het provinciaal niveau en het lokaal / operationeel niveau.

Zowel in de publieke als in de private sector, dient de patiënt of diens familie zelf in te staan voor de kosten die gepaard gaan met de benodigde zorg. De prijzen van medicatie verschillen naargelang waar men deze koopt.

Betrokkene toont niet aan dat hij niet in staat is toegang te krijgen tot de benodigde zorg. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat verzoekers in Congo (DR) – het land waar zij zo'n 60 jaar verbleven hebben – geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Uit hun asielrelaas blijkt immers dat zij nog tal van broers en zussen én meerderjarige kinderen hebben, die nog in Congo (DR) verblijven. Betrokkene zou ook twee meerderjarige dochters hebben die in België wonen. Ook zij kunnen hun vader financieel bijstaan om de kosten voor verzorging te dragen.

Bij zijn asielprocedure verklaarde betrokkene dat hij 500 dollar betaalde voor de reis naar België en dat zijn kinderen de rest hebben bijgelegd. Ook zijn partner haalt aan dat zij 900 dollar betaalden en konden rekenen op steun van hun familie. Dit doet eveneens een zekere financiële zelfredzaamheid vermoeden.

Niets verhindert verzoekers derhalve om terug te keren. Het staat hen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren, door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun re-integratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat het glaucoom en cataract geen risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Congo DR.

Derhalve is er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Congo DR. (...)"

Dit advies werd onder gesloten omslag aan de eerste verzoekende partij overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de eerste bestreden beslissing, waarvan het een integraal deel uitmaakt.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid en de Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer.

De verzoekende partijen voeren in het kader van het eerste middel meermaals aan dat geen rekening zou gehouden zijn met stukken die zij op 28 november 2017 aan de Dienst Vreemdelingenzaken overmaakten, maar tevens in het kader van een eerdere beroepsprocedure bij de Raad bij hun verzoekschrift hadden gevoegd. Zij verwijzen daarbij naar de overweging in de eerste bestreden beslissing waarin de gemachtigde stelt dat geen rekening wordt gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad.

De Raad wijst erop dat de betrokken stukken zich in het administratief dossier bevinden. Uit de inventaris van stukken van het schrijven van 28 december 2017 blijkt dat de verzoekende partijen onder meer een medisch getuigschrift van 29 november 2017 met bijlagen bijvoegden. Ook deze medische documenten bevinden zich in het administratief dossier: het betreft een standaard medisch getuigschrift van 29 november 2017 en een consultatieverslag van dezelfde datum dat betrekking heeft op een raadpleging op 12 juli 2017. In het medisch advies van 23 maart 2018 geeft de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk aan dat hij van deze medische stukken gebruik heeft gemaakt voor zijn evaluatie van het medisch dossier van de eerste verzoekende partij. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer niet zorgvuldig zouden zijn geweest en niet met alle elementen van het dossier hebben rekening gehouden. Zij geven ook niet aan dat met bepaalde andere stukken geen rekening zou zijn gehouden of welke informatie bij hun raadsman had moeten opgevraagd worden.

Vervolgens stellen de verzoekende partijen dat een persoonlijk onderzoek zich opdringt, nu er al tweemaal terecht een beroep werd ingediend en hun aanvraag reeds twee maal vernietigd dan wel ingetrokken werd. Zij menen dat deze nalatigheid om op die manier aanvullende informatie te verzamelen vooraleer advies te geven, niet alleen in strijd is met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, maar ook met “art. 3”.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen verplichting oplegt aan de ambtenaar-geneesheer om de aanvrager persoonlijk te onderzoeken. De laatste zin van voormeld artikel 9ter, § 1, vijfde lid luidt immers als volgt: *“Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”* De verzoekende partijen maken op geen enkele manier concreet duidelijk op grond waarvan zij menen dat een persoonlijk onderzoek noodzakelijk zou zijn. De Raad benadrukt dat uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de aandoening van de eerste verzoekende partij en de noodzaak tot behandeling van deze aandoening niet betwist. De verzoekende partijen laten ook na aan te geven waarom een persoonlijk onderzoek zich zou opdringen, louter omdat al tweemaal terecht een beroep werd ingediend. De Raad wijst er in dit verband bijkomend op dat de twee eerste beslissingen die met betrekking tot de aanvraag van 11 juni 2014 werden genomen, telkens onontvankelijkheidsbeslissingen waren, terwijl de thans bestreden beslissing inzake voormeld artikel 9ter een ongegrondheidsbeslissing is. Bovendien werd in de eerste beslissing van 5 augustus 2014 tot de onontvankelijkheid van de aanvraag besloten, niet omwille van medische redenen, maar omwille van een technische reden aangaande de woonplaats van de verzoekende partijen. Daar waar de verzoekende partijen nog verwijzen naar “art. 3”, wijst de Raad erop dat zij niet alleen nalaten te vermelden op welk artikel 3 zij precies doelen, maar dat zij bovendien op geen enkele manier verduidelijken waarom “de nalatigheid” van de ambtenaar-geneesheer in strijd met deze bepaling zou zijn. Met hun betoog kunnen de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de ambtenaar-geneesheer onzorgvuldig is geweest door de eerste verzoekende partij niet persoonlijk te onderzoeken.

Daarnaast stellen de verzoekende partijen dat “de beslissing” (het betreft de beslissing van 10 januari 2018) op 6 maart 2018 werd ingetrokken en er op 26 maart 2018 een nieuwe beslissing werd genomen, en dit na amper 20 dagen, zonder enige rekening te houden met de stukken en elementen die gevoegd werden. Zij besluiten dat er hier onmogelijk zorgvuldig onderzoek aan kan zijn voorafgegaan.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen zich opnieuw beperken tot vage beweringen, zonder dat zij concreet maken op welke manier de eerste bestreden beslissing en/of het medisch advies precies onzorgvuldig zouden zijn. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat wel degelijk met de op 28 december 2017 overgemaakte stukken is rekening gehouden. De Raad benadrukt opnieuw dat de

ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies van 23 maart 2018 de aandoening en de noodzaak aan behandeling van de eerste verzoekende partij niet betwist. Ook blijkt uit dit advies dat de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst heeft onderzocht. Met dit betoog maken de verzoekende partijen niet duidelijk op grond waarvan zij aannemen dat onmogelijk een zorgvuldig onderzoek zou zijn doorgevoerd.

Verder voeren de verzoekende partij een schending van de redelijke termijn aan. Zij wijzen erop dat de aanvraag dateert van 11 juni 2014, nog steeds niet grondig beoordeeld werd en dat de Raad reeds eerder diende tussen te komen, waardoor de beslissing diende te worden vernietigd en ingetrokken. Zij stellen dat dit al helemaal niet van zorgvuldig bestuur getuigt. Zij geven aan dat wordt beslist tot ongegrondheid zonder onderzoek, zonder rekening te houden met de stukken en toelichting, dat het niet ernstig is dat de gemachtigde dergelijke beslissing neemt, en dat men toch minstens de intentie dient te hebben om een correct en actueel inzicht te hebben en/of rekening te houden met de gevoegde actualisatie en nieuwe medische documenten, de ambtenaar-geneesheer te verzoeken om hen te onderwerpen aan een persoonlijk medisch onderzoek en/ofwel contact te nemen, voorafgaandelijk, met de behandelende geneesheer. Zij beweren dat het onzorgvuldig is te stellen dat de algemene toestand van de eerste verzoekende partij stabiel genoeg is als de ambtenaar-geneesheer haar in al die tijd niet heeft onderzocht, recente stukken en toelichting negeert en geen bijkomende informatie heeft opgevraagd voor het nemen van zijn advies, en dat er op geen enkele manier gestreefd wordt naar een correct en actueel inzicht/advies.

Met betrekking tot de redelijke termijn wijst de Raad erop dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk moet behandelen en dat de vreemdelingenwet bovendien geen termijn voorziet waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. De verzoekende partijen tonen daarenboven niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren van het feit dat de redelijke termijn zou overschreden zijn, te meer aangezien zij elders in hun verzoekschrift kritiek leveren op het korte tijdsverloop tussen het intrekken op 6 maart 2018 van de beslissing van 10 januari 2018 enerzijds en het nemen van de thans bestreden beslissing op 26 maart 2018 anderzijds. Ten slotte benadrukt de Raad dat een eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg zou hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Een schending van de redelijke termijn wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Verder wijst de Raad erop dat het gegeven dat eerdere beslissingen in het kader van dezelfde aanvraag vernietigd en ingetrokken werden, niet maakt dat de beslissing die thans aan de orde is, onzorgvuldig zou zijn. Daar waar de verzoekende partijen opnieuw aanvoeren dat de eerste bestreden beslissing werd genomen zonder onderzoek en zonder rekening te houden met de stukken en toelichting, en dat er niet zou gestreefd worden naar een correct en actueel inzicht/advies, benadrukt de Raad nogmaals dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk met de later toegevoegde stukken rekening heeft gehouden. Hoger heeft de Raad ook reeds vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de ambtenaar-geneesheer de eerste verzoekende partij persoonlijk had moeten onderzoeken. De Raad ziet bijkomend niet in op grond waarvan de tweede verzoekende partij aan een persoonlijk onderzoek zou moeten onderworpen worden, wanneer slechts medische elementen in hoofde van de eerste verzoekende partij werden ingediend. Ten slotte laten de verzoekende partijen ook hier na aan te geven op grond waarvan zij menen dat de ambtenaar-geneesheer voorafgaandelijk contact had moeten opnemen met de behandelend geneesheer en bijkomende informatie had moeten opvragen. Daar waar zij aangeven dat zou gesteld zijn dat de algemene toestand van de eerste verzoekende partij stabiel genoeg is, stelt de Raad vast dat dit noch in de eerste bestreden beslissing, noch in het medisch advies van 23 maart 2018 wordt gesteld. Dit onderdeel van het betoog mist dan ook feitelijke grondslag.

Ten slotte gaan de verzoekende partijen in op een schending van de motiveringsverplichting. Zij herhalen dat geen rekening zou zijn gehouden met alle en het geheel van elementen, maar hierop is de Raad hoger reeds meermaals ingegaan, waarbij hij vaststelde dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat met bepaalde documenten of elementen geen rekening is gehouden.

De verzoekende partijen stellen tevens dat de eerste bestreden beslissing zou concluderen dat de eerste verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit en dat er evenmin een reëel risico is op een in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) onmenselijke of vernederende behandeling in het geval van een terugkeer naar Congo, omdat haar zicht reeds onherstelbaar is. De Raad wijst erop dat ook dit onderdeel van het betoog feitelijke grondslag mist. In het medisch advies van 23 maart 2018 wordt slechts geconcludeerd dat de

aandoeningen geen risico vormen voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Congo (DR). Ook de eerste bestreden beslissing van 26 maart 2018 bevat geen overwegingen zoals weergegeven door de verzoekende partijen. Vervolgens beweren de verzoekende partijen zonder meer dat de aandoeningen aan de ogen van de eerste verzoekende partij wel degelijk levensbedreigend zijn, dat hierdoor de levenskwaliteit daalt en dat stellen dat zij toch zou kunnen terugkeren dan ook onmenselijk is. De verzoekende partijen geven niet aan waarop zij deze bewering baseren en gaan in dit kader ook niet in op de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer met betrekking tot de mogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Daarnaast wijzen de verzoekende partijen erop dat de ambtenaar-geneesheer schrijft dat er zowel privé als openbare systemen zijn in het land van herkomst, dat hij zijn informatie uit “*de MEDCOI*” haalt die de beschikbaarheid bespreekt van de medische behandeling “*gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling*” en dat dit niet voldoende onderzocht werd. Opnieuw laten de verzoekende partijen echter na concreet aan te geven op welke manier de ambtenaar-geneesheer geen voldoende onderzoek zou hebben gevoegd. Zij gaan in het geheel niet in op de concrete vaststellingen in het medisch advies en betwisten op zich niet dat geconcludeerd kan worden dat opvolging en behandeling bij een huisarts/generalist en bij een oftalmoloog beschikbaar is in Congo (DR), en dat ook de samenstellende moleculen van Timoglaucan, Dorzolamide en Timolol als oogdruppels beschikbaar zijn. De verzoekende partijen maken met hun betoog op geen enkele manier aannemelijk dat zowel de medische begeleiding als de medicatie niet beschikbaar zou zijn voor de eerste verzoekende partij.

Verder wijzen de verzoekende partijen op rechtspraak van de Raad die een te beperkende interpretatie van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet veroordeelt in het licht van de interpretatie van artikel 3 van het EVRM. Zij besluiten dat het dus van belang is vast te stellen of het al dan niet gaat om een ernstige ziekte of aandoening, maar ook dat de beschikbaarheid der zorgen en medicatie en de toegankelijkheid ervan in het thuisland, waarschijnlijk, al of niet voorhanden zijn. De Raad wijst erop dat de tweede hypothese in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet – de hypothese die *in casu* relevant is – verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het EHRM, die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (*cf.* RvS 29 januari 2014, nr. 226.651; RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633). Hoger heeft de Raad reeds meermaals vastgesteld dat noch de gemachtigde noch de ambtenaar-geneesheer zich beperkt hebben tot het nagaan of de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM werd bereikt, en dat de ambtenaar-geneesheer zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst heeft onderzocht. De verzoekende partijen kunnen niet voorhouden dat de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer artikel 9ter van de vreemdelingenwet te beperkend zouden hebben geïnterpreteerd.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk kunnen maken.

In een tweede onderdeel van het eerste middel gaan de verzoekende partijen in op de toestand in het land van herkomst. Zij beweren in dit kader meermaals en zonder meer dat de toestand in het land van herkomst niet of niet grondig zou zijn onderzocht en dat geen rekening zou gehouden zijn met alle elementen. De Raad heeft echter hoger reeds herhaaldelijk vastgesteld dat uit het medisch advies van 23 maart 2018 blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk gebruik heeft gemaakt van de verschillende overgemaakte medische stukken, en dat hij de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst wel degelijk heeft onderzocht. Met hun vage betoog tonen de verzoekende partijen op geen enkele manier aan dat en waarom het gevoerde onderzoek niet zou volstaan. De verzoekende partijen geven nergens concreet aan op welk vlak dit onderzoek niet correct of onzorgvuldig zou zijn, en met welke andere elementen (naast de op 28 december 2017 overgemaakte stukken) geen rekening zou zijn gehouden. Daar waar zij zonder meer stellen dat hun veiligheid dient te worden gegarandeerd, maken zij niet duidelijk waarop zij precies doelen.

Gelet op het bovenstaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen ook met dit betoog een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk kunnen maken.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel, gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM. Tevens verwijzen zij naar een schending van “*alle beginselen van behoorlijk bestuur*” en van de hoorplicht.

Zij zetten in hun verzoekschrift het volgende uiteen:

“Verzoekers kregen een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekers zich niet kunnen verzoenen met de motivering waarom hun aanvraag werd geweigerd en het bevel werd afgeleverd.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal art. 3 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekers dienen terug te keren naar Congo.

IV.I. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers wensen op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: (...)

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekers.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekers hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekers grondig onderzocht is, alvorens de beslissingen werden genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekers in zijn geheel te onderzoeken!

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekers nooit gehoord zijn geweest, alvorens hen een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op hun persoonlijk gedrag en die hun belangen zwaar kan treffen, zonder dat hen vooraf de gelegenheid wordt gegeven hun standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor hun belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekers opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als 'de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde tijd wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.'

In casu wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissingen houden in dat verzoekers het grondgebied dienen te verlaten.

Dat de bestreden beslissingen bovendien geen enkele afweging maken m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissingen met zich meebrengen voor de fysieke integriteit van verzoekers.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekers op meer dan een geringe wijze in hun belangen aantasten (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot ongegrondheid van hun aanvraag op basis van art. 9ter.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekers.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekers de mogelijkheid te geven om hun standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekers vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekers de kans dienden te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekers heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissingen, zodat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekers terug naar hun land van herkomst dienen te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekers zullen in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij hebben daar namelijk geen familie of vrienden die hen daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. In de eerste plaats omdat de aandoening dermate ernstig is.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. de aandoening.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekers dienen terug te keren.

Het Belgische reisadvies stelt het volgende: "Alle niet-essentiële reizen naar de Democratische Republiek Congo worden momenteel afgeraden. Omwille van de veiligheidsrisico's worden alle reizen naar de Kasais, Tanganyika, Haut-Uele en Ituri afgeraden.

Een toename van gewelddadige aanvallen en overvallen, soms gewapend, met als doelwit zowel de lokale bevolking als de expat-gemeenschap, zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, vooral in de volkswijken maar ook in het centrum van de stad (La Gombe). De grootst mogelijke voorzichtigheid wordt aanbevolen tijdens al uw verplaatsingen.

Op 31 december 2016 werd een politiek akkoord bereikt waarin onder meer werd overeengekomen om de verkiezingen eind 2017 te organiseren en een eenheidsregering te vormen. Dit akkoord is tot op heden nog niet uitgevoerd. Men kan zich verwachten aan nieuwe manifestaties gelinkt aan het gespannen politieke en sociaaleconomische klimaat. Deze manifestaties kunnen ontaarden in gewelddadige onlusten of aanleiding geven tot hardhandige en gewapende reactie van de ordediensten." (eigen onderlijning) –

Men dient ook rekening te houden met deze informatie ondanks dat verzoekers geen toerist zijn. Het geeft de algemene situatie weer van het land van herkomst.

Momenteel is het zeer onrustig in Congo wat meerdere artikels ook aangeven.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoeker ernstig ziek is.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Congo en het risico op een mensonterende situatie.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers in gevaar is, indien zij dienen terug te keren naar Congo.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers wel degelijk in gevaar is, indien zij dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekers gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden.”

3.2.2 In de mate dat de verzoekende partijen een schending van “*alle beginselen van behoorlijk bestuur*” aanvoeren, wijst de Raad erop dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het tweede middel in dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partijen zich op concrete beginselen van behoorlijk bestuur beroepen en duidelijk uiteenzetten in welke mate deze beginselen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten schenden. Net als in het kader van het eerste middel verwijzen de verzoekende partijen ook in het kader van het tweede middel slechts theoretisch naar het rechtszekerheidsbeginsel, zodat dit onderdeel van het tweede middel onontvankelijk is.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

De verzoekende partijen voeren met betrekking tot de twee bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten aan dat hun dossier niet grondig onderzocht werd, en dat niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek werd verricht naar hun situatie, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten op zich slechts verwezen wordt naar artikel 7 (en artikel 74/14) van de vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of een geldig visum, en dat uit

deze beslissing op zich dus niet blijkt dat de gemachtigde enige afweging in het licht van artikel 3 van het EVRM zou hebben doorgevoerd of een onderzoek inzake de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij zou hebben verricht. De verzoekende partijen verliezen echter uit het oog dat op dezelfde dag een beslissing werd genomen over de aanvraag van 11 juni 2014 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer zich in dit kader wel degelijk hebben uitgesproken over de aandoeningen van de eerste verzoekende partij en over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst. In het kader van het eerste middel heeft de Raad reeds meermaals vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk kunnen maken dat de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies en van de gemachtigde in de bestreden beslissing dat een adequate behandeling van de aandoening van de eerste verzoekende partij in Congo beschikbaar en toegankelijk is, niet overeenind zouden kunnen blijven. De verzoekende partijen voeren geenszins aan dat de door de gemachtigde in de ongegrondheidsbeslissing van 26 maart 2018 gemaakte overwegingen niet tevens relevant zouden zijn voor de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Bovendien zetten de verzoekende partijen niet uiteen op welke manier toch een schending van artikel 3 van het EVRM zou voorliggen, ondanks het feit dat in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een uitgebreid onderzoek van de medische toestand van de eerste verzoekende partij werd gevoerd. De Raad heeft in het kader van het eerste middel reeds vastgesteld dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg valt niet in te zien op welke manier voormeld artikel 3 zou geschonden zijn, wanneer de verzoekende partijen niet aannemelijk konden maken dat het onderzoek in het kader van voormeld artikel 9ter niet zorgvuldig en correct zou zijn gevoerd. In deze zin wordt een schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Zodoende kunnen de verzoekende partijen niet voorhouden dat de in het kader van de eerste bestreden beslissing gemaakte overwegingen met betrekking tot de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij niet ook voor de tweede en de derde bestreden beslissing zouden volstaan in het licht van artikel 3 van het EVRM en in het licht van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Daarnaast voeren de verzoekende partijen ook een schending aan van artikel 3 van het EVRM, omdat geen rekening werd gehouden met de algemene toestand in het land van herkomst. Zij verwijzen hierbij naar het Belgisch reisadvies en naar “*meerdere artikels*” waaruit zou blijken dat het momenteel zeer onrustig is in Congo, en voegen dit reisadvies en een tekst bij hun verzoekschrift. Zij stellen dat “*dit*” bovendien versterkt wordt door het feit dat de eerste verzoekende partij ernstig ziek is.

De Raad wijst erop dat het overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) aan een verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partijen de stukken die zij thans in hun verzoekschrift weergeven of bij hun verzoekschrift voegen, niet voor het nemen van de twee bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten hebben voorgebracht, zodat zij de gemachtigde niet kunnen verwijten ermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich hoe dan ook tot een loutere verwijzing naar een reisadvies van onbekende datum en naar een tekst van onbekende datum en zonder bronvermelding, zonder in enige mate concreet te maken op welke manier de informatie die uit deze stukken blijkt voor hen relevant zou zijn. Bijgevolg laten zij nog steeds na enig begin van bewijs voor te brengen. Ook maken zij niet duidelijk op welke manier de onrustige situatie in Congo zou versterkt worden door het feit dat de eerste verzoekende partij ernstig ziek is. In de mate dat de verzoekende partijen met deze zinsnede wensen te verwijzen naar de onrustige situatie in combinatie met de ziekte van de eerste verzoekende partij, herhaalt de Raad

nogmaals dat de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in het land van herkomst heeft onderzocht. Waar de verzoekende partijen ook in het kader van het tweede middel zonder meer aangeven dat hun veiligheid dient gegarandeerd te worden, stelt de Raad vast dat zij niet aangeven op welke manier hun veiligheid niet zou zijn gegarandeerd.

Ook in deze zin kunnen de verzoekende partijen een schending van artikel 3 van het EVRM, de motiveringslicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk maken.

Ten slotte voeren de verzoekende partijen nog een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan. Zij menen dat deze bevelen het gevolg zijn van de beslissing tot ongegrondheid van hun aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dan ook onmiskenbaar gestoeld zijn op hun persoonlijk gedrag. Zij stellen dat de gemachtigde hun de mogelijkheid diende te geven om hun standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten, dat hij hen op voorhand in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en dat zij de kans dienden te hebben om hierop te reageren.

De Raad wijst erop dat de hoorplicht als “*algemeen beginsel behoorlijk bestuur*” inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gesteund is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten zonder dat hem de mogelijkheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. De thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten vloeien voort uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet (en niet uit artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partijen voorhouden). Het betreft de louter feitelijke vaststelling dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, met name daar zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en/of een geldig visum, en is derhalve – in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partijen beweren – niet gestoeld op hun persoonlijk gedrag zoals begrepen in voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur (cf. RvS 30 november 2009, nr. 198.379; RvS 23 november 2009, nr. 198.143; RvS 6 mei 2009, nr. 193.074). De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur is *in casu* dan ook niet van toepassing, zodat de verzoekende partijen er zich niet dienstig op kunnen beroepen. Bovendien heeft het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Het niet voldoen aan de hoorplicht kan met andere woorden slechts dan tot de vernietiging van de aan een verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden, indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoekende partijen brengen in hun verzoekschrift geen enkel concreet element naar voren, laat staan concrete elementen die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de twee bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten zouden hebben kunnen leiden. Een schending van de hoorplicht als “*algemeen beginsel behoorlijk bestuur*” wordt derhalve hoe dan ook niet aannemelijk gemaakt, zelfs als dit beginsel *in casu* van toepassing zou zijn.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. VAN DEN BOSSCHE